

Το μέγα λάθος

Πρόσωπο 1: Ήταν τότε τα χρόνια τα παλιά. Πριν να ξεσπάσει ακόμη η επανάσταση.

Πρόσωπο 2: Ήμουν μικρή και είχα τη δίδυμη αδερφή μου και ένα μικρότερο αδερφό.

Πρόσωπο 3: Ήταν έξι όταν μας τον πήραν. Οι Τούρκοι τον πήραν.

Πρόσωπο 4: Το ήξερα ότι μπορεί και να γινόταν αυτό κάποτε. Είχα ακούσει τις ιστορίες από άλλες οικογένειες.

Πρόσωπο : Συνηθίζανε παλιά τα αγόρια να τα ντύνουνε κορίτσια να τα σώσουνε από το παιδομάζωμα.

Πρόσωπο 4: Μαζεύανε όλα τα αγόρια στην πλατεία του χωριού.

Μια απλωσιά γεμάτη παιδιά. Αρσενικά παιδιά. Από έξη μέχρι δώδεκα.

Πρόσωπο: Τα βλαστάρια μας. Τα τζιέρια μας. Αχ της ψυχής μου ο ανθός.

Πρόσωπο: Ήμουν μόνος με πολλά άγνωστα παιδιά. Κάποιο παραδίπλα έκλαιγε. Ζητούσε τη μάνα του. Οι Τούρκοι το χτυπήσανε. Θα πρέπει να ταν γερή η μπάτσα γιατί αυτός σταμάτησε το κλάμα.

Πρόσωπο: Αξίζει να τα περνάμε όλα αυτά; Γιατί να τα περνάμε.

Κάποτε εμείς οι έλληνες είμαστε πολύ σπουδαίοι. Δίναμε το φως

στους άλλους. Ποίηση, γράμματα, αγάλματα.... Έτσι λένε... εγώ που να τα ξέρω όλα αυτά Δεν ξέρω τίποτα. Μόνο πως είμαι χριστιανή και μου παίρνουν το αγόρι μου οι τούρκοι.

Πρόσωπο: Με φωνάζουν γκιαούρη. Τι άσκημη λέξη. Τον Χριστό τον ξέρω , το δικό τους τον προφήτη όχι. Θα τον μάθω μου λένε και μόνο αυτόν θα αγαπώ. Αλλιώς... (παύση) αλλιώς τι; Αλλιώς τιμανούλα μου.

Πρόσωπο: Τον πήραν τον αδερφό μου. Τον δώσανε στους τούρκους. Κι εγώ μεγάλωνα χωρίς αυτόν. Τώρα θα μεγαλώσει να γίνει στρατιώτης.

Πρόσωπο: Θα γίνω στρατιώτης λένε. Θα γίνω ο καλύτερος μου λένε. Θα γίνω σπουδαίος. Θα γίνω ... γενίσαρος.

Πρόσωπο: Είχα και έναν πατέρα. Δεν τον θυμάμαι καλά ... όλο μακριά ήταν. Κάπου βολόδερνε κι αυτός.

Πρόσωπο: Έχετε ακούσει ποτέ το λύκο πως κάνει. Πως ουρλιάζει; Όταν μας πήραν τον Κωνσταντίνο , έτσι λέγανε τον αδερφό μου ... ούρλιαζε.... Ούρλιαζε....ούρλιαζε σαν το λύκο.
η πέτσα μου σηκωνόταν σαν τον άκουγα.

Πρόσωπο: Ξέχασα το όνομα του άντρα μου. Όταν μας πήραν το παιδί, ορκίστηκε να τους εκδικηθεί. Από τότε όλοι τον φωνάζαν καπετάν λύκο.

Πρόσωπο: Ξεχνιέται κανείς εύκολα με τον καιρό. Ξεχνάς τον πόνο , ξεχνάς την θλίψη.

Πρόσωπο: Η σκλαβιά όμως δεν ξεχνιέται. Κάθε που ξυπνάς την αυγή θυμάσαι , είμαι σκλάβος . Θα μου πάρουν και μένα τα παιδιά μου σαν γίνω γυναίκα, θα γίνει ο άντρας μου ζώο να ουρλιάζει ..

Πρόσωπο: Ήταν το λάθος μεγάλο. Δεν το ξερα τότε. Όταν έπρεπε να σφάξουμε τον καπετάν λύκο. Ήμουν σίγουρος ότι εγώ ο πιο δυνατός , το καμάρι του στρατεύματος θα μπορούσα να το κάνω. Όταν τα χέρια μου πλυθήκαν πια στα αίματα του τον ρώτησα γιατί τον λέγαν έτσι. «Είχα ένα γιο τον Κωνσταντάκη» μου είπε. «Σαν μου το πήρατε εσείς οι αγαρινοί εγώ από τον πόνο τον πολύ, ούρλιαζα. Ούρλιαζα σαν το σκυλί.... Λύκο με φώναζαν από τότε ... κι όταν μπήκα στο κλεφτιλίκι έγινα ο καπετάν Λύκος.

Πρόσωπο: Ο Κωνσταντής μας τώρα θα είναι άντρας.... Ο Κωνσταντής μας πια δε θα λέγεται έτσι ... αλλάζουνε τα ονόματα . Αλλάζει ο πόνος τους ανθρώπους. Αλλάζει η ανάγκη την ζωή μας. Να τον έβλεπα λέει να ερχότανε και να μου έλεγε. Αδερφούλα...

Πρόσωπο: Αδερφούλα, με λέγανε κάποτε Κωνσταντίνο: Είχα δυο αδερφάδες σαν ήμουν παιδί. Ντρέπομαι να σκοτώνω τις αδερφές μου . τα αδέρφια μου, τους γονείς μου. Αλλά αν δεν σκοτώνω πια ... τι είμαι; Γκιαούρης.

Πρόσωπο: Ο ήλιος εβασίλεψε ελληνά μου.

Ο ήλιος εβασίλεψε Έλληνά μου,
βασίλεψε και το φεγγάρι εχάθη,
κι ο καθαρός Αυγερινός
που πάει κοντά στην Πούλια,
τα τέσσερα κουβέντιαζαν
και κρυφοκουβεντιάζουν.
Γυρίζει ο ήλιος και τους λέει,
γυρίζει και τους κραίνει:

“Εψές όπου βασίλεψα
πίσου από μια ραχούλα,
άκ’σα γυναίκεια κλάματα
κι αντρών τα μοιριολόγια,
γι’ αυτά τα `ρωικά κορμιά
στον κάμπο ξαπλωμένα
και μες στο αίμα το πολύ
είν’ όλα βουτημένα.
Για την Πατρίδα πήγανε